

REGGELŐ.

Pesten csötörtökön augusztus 23^{kán} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

A' k e r e s k e d ő t á r s a k.

(Folytatás.)

VI.

Raktár-eladás.

A' szövetség megszakadása után nyolcz hónappal szomorúan 's aggasztó gondolatokba mélyedve ült Katalin a' boltban, olly gondolatokba, melyekből a' vásárlók léptei sem riaszták-fel; nem szökött-fel most régi szokása szerint, ha vásárló jött; nem kérde barátságos tekintettel 's tiszta csengő hanggal — „mivel szolgál-hatok?” — nem maga szolgált a' vásárlóknak, mint eddig; mind ezt a' legényekre bízta: csüggesztett fővel kezeit köténykéje alá rejtve, szórakozva 's mozdulatlan ült a' szegény nő.

E' nyolcz hónap alatt a' Verduronnak fizetendő 60.000 frank fele részének megszerzése és más kereskedési gondok a' nyugalom és jóllétnek utósó nyomát is száműzők Huard lakából. Eleinte zá-log-adósságokhoz, majd pedig a' romlást szülő uzsorásokhoz kelle folyamodniok. Jövőre gondolni nem volt idő, annyira el voltak szegények a' jelen veszélyeinek távulításával foglalva. A' sötét gondolatoktól gyötrött Huard nemcsak legényei hanem neje iránt is durva volt; legkisebb tévedés dühösségbe hozta, és haragjával mennyköve gyakran aaptalanul zugott-le; midőn pedig vére lohadni kezdett, 's igaztalanságát elgondolá, még inkább felingerlődött. — Ah! ho-va tüntek szegény Katalinra nézve hajdani szegény, csendes boldog-ságának irigylendő napjai? A' dicsvágy elkomorította azokat. A' jóllétnek külszine alatt a' nyomornak minden rémével küzdöttek. Sőt még e' látszó szerencsének rémképe sem óvhatáőket a' gonosz nyel-vek fulánkjától. Szerencsétlenségüknek sok tanúja volt, 's így nem sokára egész negyedben elterjedt hire. Csak azon csudálkozott, hogy Verduron, halálos ellensége és szerencsétlenségének szerzője, csen-desen van, 's magát nem mutatja. Arról azonban bizonyos volt, hogy valami új boszútervet kohol; mert Verduron, vagy még in-kább neje, nem fojthaták keblükbe gyűlölségüket.

Illy gondolatok közt találta őt a' sebesen belépő Huard. Sze-
gény ember! mint megváltoztatott téged a' nyolcz hónap! Ki ismer-
ne e' csontos sovány arcban, e' komor tekintetben, e' meggör-
bült testben, lankadt járásban az egykori jól hizlalt képű, élénk
mozgású 's katonai negéddel járó dobosra? Most azonban az öröm-
nek egy szikrája eltakará némileg a' nyomornak éles vonásait; mert
, már a' küszöbről kiáltá Katalinnak: „meg vagyunk mentve!”

„Megmentve?” — kérde a' férjének szokatlan örömen meg-
rettent nő.

„Jer a' hátulsó szobába!” — kiáltá Huard, 's nejét betolván,
maga is utána ment szavait folytatólág:

„Mi megvagyuk mentve. Éppen a' jegyzőtől jövök, ki négy
év előtt vett raktárunkat elszerzé.” — Katalin fájdalmas tekintettel
nézett férjére, ki e' raktár árának megszerezhetéseért 10 évig kupor-
gatott; 10 évig voná-meg magától majdnem a' legszükségesebbeket
is; és most még örvend, hogy eladható.

„El van adva, el van adva — riadá Huard — 50.000 frankon
ment-el. Itt van pénz a' holnap kitelő 5.000 frankos váltónak lefize-
tésére, és a' hónap végén lefizetendő 8.000 frank. — Itt van pénz,
ama semmirekellő Verduron kielégítésére.

E' név kimondásánál halványult 's pirult Huard; öklei görcsö-
sen rángatóztak, 's ajkai alig rebegheték-ki az utósó szókat.

„Ki vette-meg — kérde Katalin, csakhogy férje gondolatai-
nak más irányt adjon.

„Valami Dubois nevű ügyhajhász. A' raktár árát kész pénzben
tette-le; ez minden, mit felőle tudok. Egyéb kívánata nincs, csak-
hogy a' ház nyolcz nap alatt kiürítették. Igaz, meg kell markolni
a' dolgot; de semmi; boldogságunk, becsületünk forog kocz-
kán. Ha bár szegényebbek vagyunk is valamivel, — de veszély
nem fenyt. Két évi szorgalom tisztába hoz, 's dúsabbá tesz,
mint voltunk. Igen, igen asszony! sorsunknak még tömérdék iri-
gye tesz. Legdúsabbak leszünk a' negyedben, 's a' Verduronok —
ég átká sujsa őket! — boszúból, irigységből el fognak epedni.
Csak magunk vagyunk kereskedők a' negyedben, és nyereségünk
szaporodni fog, nem fogyni. Ezek bizonyos jövedelmek. — Kivá-
nod? a' jövő év jövedelmét 100 tallér különbséggel előre fölvetem.
Egész figyelmem kereskedésemre legyen függesztve. Patvar vigye
a' bizonytalan 's asszonyi szeszélyként ingadó haszonkémlést. Bol-
tom a' templomnegyedben egyedüli; 's gazdagon rakott boltom
elég nekem; kereskedjék nagyban, ki akar, én többé nem
teszem!”

Igy menekvék-meg Huard, mintegy csuda által, nyomasztó gondjaitól; így kezdtek visszatérni előbbi kényelmes napjai. Nyolcz nap mulva senki sem ismerte volna meg, olly jó husba öltözött. Napszámósaira, kik árúit az eladott raktárból áthordák, vizsga szemmel volt, 's ha szorult is ki kebléből egy két csendes sohaj, midőn a' jegyzőnek a' kulcsokat átadta, délben a' gazdag lakománál, mellyet legényeinek adott, minden bűjút feledé. Az estét közegyezés szerint a' „l' ambigue“ színházban töltötték-el Katalin legnagyobb örömére; mert neki a' melodrama volt fő szenvedélye.

Nyolcz hónap mulva végre volt egy nyugalmas estéje Huardnak, mellyben Verduronra nem kellett gondolnia.

VII.

V i s s z a b u k á s.

Azon kéj, melly Huard ereiben ömlengett, olly kimagyarázhatlan gyönyörhez hasonlita, minőt hosszú betegségből fellábbadozó vagy hosszú fogságban sinlódott érez, midőn előszer a' nap világát megpillantja. Egy csendes álmú éj után illy érzésekkel telt kebellet ment-le a' lépcsőken, cselédeknek parancsot osztó, 's mi több, Katalinnak — ki régi helyét a' boltasztal mellett ismét elfoglalá, ajkaira két csókot nyomó. E' mellett szép őszi reggel volt, 's a' nap olly rejtélyes dicsfényvel övedzé a' bolt bejárását és homlokzatáról lefüggő arany hordót, hogy azt Huard mint jövődő szerencséjének előleges 's bizonyos jelét tekinté. Huard elfogultlan kebellet járt fel 's alá; enyelgett, dalolt, nevetett; szóval, mint Katalin mondá — vidám volt, mint a' pinty. Nyolcz óra felé azonban komor fellegek kezdtek tornyosulni a' reggeli tiszta égre, 's a' nap fellegalástba burkolá magát. Huard jó kedvét e' hirtelen változás valamennyire megzavará. Katalin is visszasompolygott az ajtóból boltasztalához, és lelkét sejtések küzdhelyévé engedte változni. Szórakozásul és előbbi kedvének visszanyerése végett eszébe ötlik Huardnak, hogy a' raktár új birtokosának intézkedéseit megtekintse. Házi köntösben, gondtalanul hátra vetett karokkal ment-ki a' kőmivesek felé, kik rom-porfellekbe burkolva izzadtak. De hirtelen megállott elhalványodva 's lélekzet nélkül. A' munkásoknak parancsot osztó férjfiú Verduron volt. A' raktárt tehát Verduron vette-meg. De mért illy titokban? mért közbenjáró által? mi kelepce lappanghat e' titkolódzás mögött. E' gondolatok nehezettek egyszerre Huard lelkére, ki alig léleklelve kiáltá: „Katalin! feleség! Verduron szomszédunk lesz. Ez szerencsétlenségnek jele! O, a' gyalázatos gonosztevő!“ — Magán kívül, keblében Aethnaként forró dühhel rohant ellensége felé; Verduron azonban meg sem látta

ezelőtti kereskedő társát, hanem az ajtót hideg vérrel bezárva a' dolgot zárt ajtón belül tovább folytatá.

Mint a' kinzópadra vonttnak kínai lassanként fejledeznek-ki egymásután, úgy fejlett-ki a' boszúterv is sötét fellegeből, 's úgy valósodott-meg. Midőn egy hét mulva a' belső munkák bevégeztettek, az asztalos kitará legényeinek segedelmével a' nagy ajtót és bejárást. A' szekrénybe fiókok jöttek, 's a' raktár lassanként bolt-alakot öltött magára. A' belső falak mellett áruosztályok emeltettek, 's az üres helyek tükrökkel, karpitokkal ékesítették-fel. Végre egy legio festő érkezik, 's minden tárgyat szembeszőkő színekkel vont-le. De a' legváratlanabb 's legborzasztóbb csapás a' bolt címere volt, melly egy éjszaka foglalá-el helyét. Ez egy, a' Huardéhoz mindenben hasonló, arany hordó vala, 's a' kissé gunyos változatú felirat következőleg hangzott:

Verduron Jakab (Huard ezelőtti kereskedő társának)

Bor - fűszer - és liqueur kereskedése.

Az arany hordóhoz.

Igy állítá-fel Verduron velök szemben a' legszemtelenebb concurrencziát. Sőt még többet is tön; ellopta czimerüket és vásárlóikat. Szerencsére vannak még törvények 's hatóságok; és egy nyomorú semmi - ember nem tapodhatja büntetlenül a' becsületes ember szerencsáját. — „Asszony, kalapomat! — riadá Huard — jogvédhez megyek. Verduront, az ostoba fa-jankót bevádoltatom, 's mielőtt nyolcz nap elmulnék, czimere leszálland. Igen, igen Verduron ur! majd meglássuk, mellyikünk tapodja-le másikat. Igaz, hogy házam birtokodba esett; de bitorolhatod-e czimeremet is, az még majd ezután válik-meg. — És ha a' törvény elégtételt nem adna — mormogá magában, mi közben bőszültként rohant Themis csarnoka felé — akkor jaj neked Verduron!“ Egy óra mulva ugyan azon ingerültséggel tért vissza Huard; de a' majdani boszúnak már édes reményével. Verduron czimere mellett elhaladva, fenyegetőzésre 's átokra emelődtek ajkai, és izzadtan, dühtől szorított szívvél, levegő után kapkodva, boltja előtt egy hordóra ült. De elkeseredése minden nyugalmat száműzött lelkéből; felszökött, cél nélkül ide 's tova futkosott, átengedve magát lázosan forró vére zudulásának, 's az agyában rágódó sötét gondolatoknak. — „Czimerök le fog hullni — kiáltá végre kiszáradt torka epedő ajkai között elhaló hanggal — czimerök le fog hullni Katalin! Ők megítéltetnek. Perem megnyeréséről kezeskedik a' jogvéd. A' semmirekellő hallani fog felőlem. Nézd csak, a' törvényszolga szavának áll; husz frankomat nem hiában adtam-ki. A' boltba lép, Verduronénak átadja a' bélyegzett papirost; hah! a' scorpio-tejet szopott banyának arczán

harag lángja terül-el, és férjét szóllítja. Szóllítsd vén furia! Az, mit kezeden tartasz, czimeretök levételét 's két hét múlva a' per fölebbviteli ítélő szék előtt megjelenéseket rendelő törvényes parancs. 'S neki meg kell jelenni; mint tolvajjal fognak vele, a' czimere-met ellopó rossz emberrel, bánni. Hah! mint ég lelkemben azon kívánság, téged, te tolvaj, te semmirekellő a' szégyenpadon, rendőr 's poroszlók között látni! — E' közben kezeivel tüzesen hadarászott; szája vértajtékot hányt, és szemei vérben uszva ökdöklőleg villogtak.

VIII.

A' p e r.

A' pert eldöntő 14-ik nap hajnaláig Huard sem alunni, sem dolga után látni, de még csak honn maradni sem tudott. Mintha egy láthatlan tüzes kéz üzte, mintha a' pokol gőze bőszülést lehelt volna rá, úgy tébolygott nyugalom 's irány nélkül. Ingerültségét semmi sem csillapíthatá-le, még Katalin nyájaskodásai sem.

Más részről azonban Verduronéknak sem volt nyugalmas helyzetük. A' törvényszék első intésének ellenszegülve vonakodtak czimerüket levenni; de nem igazuk érzetében, hanem makacsból. Egy belső szózat előre megsugta nekik, hogy a' pert elvesztendik, bármint igyekeztek is magukat jogvédük ügyességével 's a' perek felett lebegő kétes sorssal vigasztalni. Egyiktől másikhoz futottak; meglátogatták a' bírákat, 's apró ajándékokkal még azokat is részökre igyekeztek vonni, kiknek a' hatósághoz némi befolyásuk volt; szóval, a' legbárgyúbb, leghiúbb eszközöket is megkísérték ügyök biztosítására.

Nem kevesebb buzgósággal igyekeztek Huardékat boltuk pompás butorzásával, tömérdek hegyeikkel, és cselédségük nagy számával is megbuktatni. Midőn Huard e' fortélyt észre vette, 2.000 frankot költe boltjának csinosbitására, 's nyolcz legényt fogadott.

Más részről Katalin mintegy a' küszöbhez szegezve kémlelődék, hány vásárlót csal a' kandiság ingere vetélytársnéjához. És minden régi vásárlójára, ki hozzá hivtelenül Verduronékhoz szegődött, átkot sipege, és zuzott szívvvel fordult-el, könyűit eltitkolandó. Átellenben Verduroné diszelgett legalább 300 frank értékű csipke-fejkötőben, pompás gros- de- Naples- ruhában, gyémántos fülön függők, 's vastag, husos ujjait elborító gyűrűkkel. Untatóbb 's visszátetszőbb valamit képzelni sem igen lehet, mint e két asszony volt, midőn villogó szemekkel 's dobogó szívvvel egy ismerőst láttak közelíteni, ki bizonynyal valamit vásárlandó vala.

Már ekkor nem maradt a' csábító mosoly 's kiszámolt tetszelgés kísértetlenül; sőt későbbén még az inkább célhoz vezető csábmódhoz, a' beszédhez is folyamodtak.

„Jó reggelt, szomszéd ur! Rég nem volt szerencsém! — Olajra van szüksége szomszéd asszony? — A' legjobb aix-ivel szolgálhatok. — Kávét parancsol? — Nálam a' legfinomabb mokká-t kapja.

'S már most a' vásárló akármellyikhez ment, a' csalódott fél azonnal más hurokat kezdte pengetni.

(Folyt. következik.)

KÜLÖNFÉLE.

Furcsaságok szemléje

rendezi

PIPI SK E.

Motto: „Frohsinn mein Ziel!“

JOH. STRAUSS.

61. Miveltség. Bizonyos kentucky egy gazdag uj-yorki kereskedőnél ebédelvén, cigarózás közben mindig a' drága szőnyegre pökött. Pököládát vittek hozzá, de annak használatát nem tudván, lábával mindannyiszor félre taszítá, valahányszor mellé tették. Végre boszúsán riadott az inasra: „ez az izé utamban áll; vigye-el ön, vagy lelkemre mondom, bele pökök!“ *

62. Igazgató és színész. Bizonyos dálnok, ki este „Don Juant“ vala éneklendő, a' próbán megszólíttá igazgatóját, hogy neki estére az asztali jelenethez egy palaczk pezsgőt rendeljen. — „Valódi pezsgőt?“ — kérdé a' farkarkodó Thespis. — „Igen — lön a' dálnok válasza — mert ezen ismeretes 's már közönségessé lett ital helyett más pótló nedvet nem ihatom, ha csak magamat kinevetetni nem akarom. Elég az hozzá, ön nekem valódi pezsgőt fog hozatni, vagy nézzen más Don Juan után.“ — „Csuf nemzet ez a' dálnok és színész! kiáltá boszújában az igazgató, ha az író pezsgőt ír a' darabba, pezsgőt kívánnak: de ha méregről van szó, mindenik megelégszik a' czukros vízzel!“ *

63. A' kitünni kívánó elefant-láb. Egy nagy színháznak néma-személy vezetője négy sihedert felfogadott az elefant lábainak személyesítésére. Midőn az elefant méltóságos léptekkel 's nagy komolysággal a' színpadon keresztül vonult, hátulsó bal lába különös mozgásokat kezdte tenni. A' jobb hátulsó láb ezt észrevévén, megszólíttá a' nyugtalankodót: — „hát neked mi bajod, talán a' kórság gyötör?“ — „Nem, — felelt a' másik — hanem azt akarom, hogy kedvesem, ki a' karzaton van, lásson engem is színpadon játszani.“ *

Rosz tettnek büntetése. Berlińi hírlapokból következőt olvasunk. Egy faluból, melly a' székes várostól csak néhány órányira fekszik, bizonyos pór asszony ment a' városba, 100 tallért felveendő. Pénzét kezéhez kapván haza indult. Utjában elesteledvén, csak Sternbeckre, lakhelyétől alig két órányira fekvő faluba, juthatott. Nem tartván tanácsosnak magánosan éjszaka utazni, Sternbecken betért egy vargához, kit már régen ismert. Ettől szállást kért, és annak becsületességében bizva még azt is megvallá, hogy pénze miatt nem bátorkodik utját haza felé folytatni. A' varga szívesen ajánlott neki szállást, és nyughelyül egy kamrát mutatott-ki neki, neje hálószobája mellett fekvőt. A' varga egy más szobában hált. Mindenik nyugodni ment.

Az idegen nő pilláit azonban kerülvé az álom: a' kiseded, setét kamra különös gondolatokat támasztott agyában, és keblét egy levívhatlan szorongás szállt-meg. Szorongása felüzvén nyughelyéből, a' vargáné szobájába ment, 's ezt felköltvén panaszlá neki, hogy a' kamrában nincs nyugalma. — „Feküdjék kend hát mellém“ — mondá a' vargáné jószívéleg vendégéhez. — És az idegen nő nem kérette magát soká. — Itt csak hamar álom szállt szemcibre; a' vargánéval azonban ellenkező történt. Az ágy keskeny volt, 's a' kényelmetlenül fekvő vargáné szörnyű hőséget kezdett érezni. — Mit tegyen? Hogy kellemetlen helyzetét változtassa és alhassék is, bement azon kamrába, melyet vendégneje elhagyott, 's ágyra dülve csak hamar el is szunyadt. E' közben a' varga azon gondolatallal tépelődött, hogy jó volna az idegen nőt meggyilkolni, 's pénzét magáévé tenni. Éjféltutáni órákban tehát a' kamrába sompolygott egy szerkerczével, 's ott alvó nején több halálos sebet ejte. A' zürej felriasztá az idegen nőt álmából, és gyanítván, mi történik a' kamrában, a' házból ki az utszára futott, és lármát ütött. A' gyilkost tetten kapták, és a' nélkül, hogy tudná, kit gyilkolt-meg, törvényszék elébe vitték büntetésének elvevésére.

Napoleon útja a' vörös tengeren. 1798-ki télelő hó 26-dikán Suezba érkezvén Napoleon, 27-kén a' várost és révet vizsgálta-meg, 's 28-án elhatározá magában, a' vörös tengeren keresztül Mojses forrásához menni. Reggeli 8 órákor tökélyes volt az apály: Napoleon átment a' víz medrén, 's Ázsiában volt.

Mig a' forrásnál ült, néhány arab főnök meglátogató, 's köszönetet monda neki azon védelemért, melylyel Egyptus kereskedését felvirágoztató. Kevés idő múlva ismét lóra ült, 's megtekinté azon nagy vizesatornának romjait, mely a' Portugalliak és Velenceiek közötti háború alkalmával épült. E' háború a' jó remény fokához vezető utnak felfedezése után kezdetett, mert e' fölföldözés a' Velenceiek kereskedését tönkre vala teendő. A' forrásból e' csatornán tengerig folyt a' víz, hogy a' hajók könnyebben láthassák-el magukat vele.

Az est közelgett, 's Napoleon a' visszatérésre gondolt. Midőn parthoz értek, már besötétedett. A' vezetők tanácsa szerint egy sátor vala a' parton felvonandó, 's az éj annak árnya alatt eltöltendő. Napoleon hallani sem akart a' tanácsról, hanem kalauzát előkiáltván, parancsolá neki, hogy menjen előre. A' kalauzt e' parancs, mely közvetlenül azon férjfiúnak szájából jött, kit az Arabok profétájokként tiszteltek, annyira megzavará, hogy az átjárás helyét is elteveszté, 's így az utat egy óranegyeddel meghosszította. Alig voltak utjoknak felén, midőn a' dagály hullámai a' lovak patkóit már nyalni kezdék. Tudták, milly sebesen nevededik a' dagály; így csak sietség mentheté-meg őket: de az éj olly sötét volt, hogy a' tul-part távulságát látni teljes lehetlenség vala. Caffarelli tábornok, ki falába miatt nem elég biztosan ülhetett lován, segédért kiáltott. E' kiáltást a' veszély percze beállításának gondolván, a' csapat megzavarodott, lovát sarkantyúba vette, 's arra iramlott, merre a' parthoz jutást legközelebbnek remélte. Csak Napoleon követte nyugodtan kalauza nyomát. A' víz mind inkább dagadt, 's Napoleon lovát, mely a' víz zajgásától megrémült, nem leheté további haladásra bírni. Milly rettenetes körülmény! Minden percznyi késedelem közelebb hozta a' halált. Ekkor a' csapatnak egyik vezetője, ki rendkívüli magas 's herkulesi erejű férjfiú volt, a' tengerbe szökött, Napoleont vállára vette, 's az Arab lovának farkába kapaszkodva tovább haladt. Alig mult-el egy pár percz, a' víz már hón-

alját locsolta, és lába a' földet veszteni kezdé. A' víz hihetlen sebességgel nőtt; még öt percnyi távolság, 's a' világ sorsa egyetlen ember halálával más alakot öltendett volna. Azonban a' kaland hirtelen felkiáltott, 's — partot értek! A' Kristóf szerepét vivő lankadtan rogyott térdre, 's midőn tábor-nagyát mentve látta, eszméletlenül dült földre. — A' csapatból egy ember sem veszett-el, csupán Napoleon lova fuladt vízbe. 22 év múlva elevenebben emlé-kezik Napoleon e' kalandra, mint minden veszélyre, melyekből megmenekedte.

Hasznos gondolat. Londonban egy burnót-árusnak boltja fölött következő felirat áll nagy betűkből: azon burnót, mely ő fölsége legkegyel-mesb királynénknak főfájását lecsillapítá, itt árultatik. — E' gondolat által annyira híressé tette boltját a' szatócs, hogy azóta alig bírja vevőit kielé-gíteni.

EMLEKMONDÁS.

Szív 's ész.

Nem igen süt belsőkbe meleget

A' földi valónak sugára,

Ki nehezen a' tudásra szert tett,

Boldog, ha — nem szíve kárára.

A' szív tehát, hol igen fellobban,

A' megfontolás vezesse jobban.

Gr. TELEKI FERENCZ.

A' szeretetet szeretni valóban nem rossz izlés: rózsás ajkáról hall-hatni, hogy szeretettünk, hó-karoktól ölelve élni ált' napjainkat, főként, ha azoknak szép részét tudjuk jobbra nagyobbra is fordítani, nem rossz tréfa, de minden esetre ritka szerencse: 's ha csak hiúságból történik, fél öröm, — mely megkülönböztetést, talán azt is csak közepes elméjük előtt, szerezhet, de nem boldogít; 's a' ki sokszor szeret, nem igen szokott válogatni, 's néha azon keserű körülménybe jő, egykori hajlandóságait szégyenleni kelletni, mi kedvetlen, szomorú nagyon.

B. JÓSIKA MIKLÓS.

Tanács. Keveset adjak isteneid? érdemed jutalmazottlan maradt a' vég-zetről? — Ne zúgolódj érte; légy emberseges; tégy, mit körülödben tehetsz, mert csak tetteből mérhetni embert; iparkodj úgy élni, hogy halálad után ne azt kérdezzék, miért jutalmazák-meg az embert, hanem, miért maradt jutal-mazottlan.

HÁBOR N Enyedről.

Szórejtvény.

Benne öröm mulatoz, ha kivált azt szülte okosság;

Vedd csak elől hármát, nem lepi azt soha bú.

Végnégýét (ékezte fejét) kiki ismeri; éltünk

Legjobb része: mivel nélküle nincsen crönk.

BELLAAGH JÓZSEF.

Előbbi rejtvény: Gyula.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.